

1 MEI 1923

No. 9

28e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Van alles wat gehoord is, is het einde van de zaak: Vrees God en
houd zijne geboden, want dit betaamt allen menschen.

Prediker 12:13.

DE DAG DER DOODEN.

(In Amerika versiert men elk jaar op den 30sten Mei de graven van overleden verwanten en vrienden met bloemen, een gebruik ontstaan uit het huldigen der nagedachtenis van gevallenen in den krijg).

Geen woord komt tot ons van de dooden.....
Wij leggen bloemen op hun graven,
Of planten ze in de groene zoden,
Met stil gebaar: aandenkengaven.....

Geen woord komt tot ons oor gevloeden,
Maar toch kan 't hart aan iets zich laven:
't Is of onzichtbre hemelboden
Ons voeren, zacht, naar vredehaven.....

Wij eeren dooden niet met bloemen:
Wij eeren levenden, onszelven.
't Gebruik leert ons, in 't hart te delven
Naar schatten die wij nimmer noemen
Dan met ontroering en ontzag.....
Gebenedijde Doodendag!

EEN MODERNE STUDIE VAN DE OPSTANDING.

DOOR PROF. N. L. NELSON.

„Ik ben de opstanding en het leven; hij, die in Mij geloofd, zal leven, al ware hij ook gestorven.” (Joh. 11 : 25).

Naast de viering van den geboortedag van onzen Zaligmaker, is er geen passender herdenking dan die van Zijn opstanding. De data van beide gebeurtenissen werden willekeurig vastgesteld door de Katholieke kerk door de zoo onderstelde noodzakelijkheid twee bekende heidensche feestdagen in Christelijke feestdagen te veranderen, het Yule-feest uit de Scandinavische mythologie en het Paaschfeest, een lente-feest ter eere van een Saksische godin. Beide deze tijdvakgebeurtenissen in het leven van Jezus vallen vermoedelijk in April; zijn geboorte den 6en April, en zijn opstanding op den Zondag volgende op het Joodsche Paaschfeest, onzen tegenwoordigen Paaschdag, dewelke variëert van 22 Maart tot 25 April.

Het is niet zonder beteekenis dat de komst van Christus op aarde en Zijn terugkeer tot den Vader, welke beide gebeurtenissen nieuw geestelijk leven aan den mensch gaven, zouden vallen in een tijdperk, dat de natuur door haar jaarlijksche opstanding gaat en nieuwen groei, nieuwe, schoone vormen en kleuren, nieuwe voorstellingen van een heerlijk vrucht dragen, tot de slapende moeder-aarde gekomen zijn.

Gedurende de laatste eeuw echter heeft het begrip van de opstanding, in zooverre het den mensch betreft, een volledige verandering ondergaan in vele Christelijke kerken. In plaats van een hereeniging van den ontlichaamden geest met een nieuw onsterfelijk lichaam van vleesch en been — „gelijk gij ziet dat ik heb”, zeide Christus — beschouwt men de opstanding als voltooid op het oogenblik dat de geest van zijn aardschen tabernakel verlost is.

Dit standpunt wordt waarschijnlijk ingenomen om de oogenschijnlijke, onoverkomelijke moeilijkheden te ontgaan in verband met het Bijbel-standpunt en ook misschien omdat het moderne spiritualisme betoogt, dat de verlostte geest een lichaam is even werkelijk en tastbaar in den geestenwereld als het aardsche lichaam hier op dit oogenblik.

Zulk een begrip daarenboven, terwijl het niet door de Schriften ondersteund kan worden, past echter bewonderenswaardig goed in Paulus' klassieke beschrijving van de groote verandering die het lichaam ondergaat:

„Het lichaam wordt gezaaid in verderfelijheid, het wordt opgewekt in onverderfelijheid. Het wordt gezaaid in oneer, het wordt opgewekt in heerlijkheid. Het wordt gezaaid in zwakheid, het wordt opgewekt in kracht. Een natuurlijk lichaam wordt er

gezaaid, een geestelijk lichaam wordt er opgewekt. Daar is een natuurlijk lichaam en daar is een geestelijk lichaam. Alzóó is er ook geschreven: De eerste mensch Adam is geworden tot eene levende ziel, de laatste Adam tot een levendmakenden geest..... De eerste mensch is uit de aarde aardsch; de tweede mensch is de Heere uit den hemel."

Nu, al kan de ouderling van de Heiligen der laatste dagen overvloedig gooien met teksten om deze nieuwe leer omver te werpen, toch zal hij tot vervelens toe in zijn ooren hooren dreunen de eeuwenlange tegenstrijdigheden tusschen hetgeen wetenschap en verstand schijnen te onderwijzen aan den éénen kant en hetgeen heilige geschriften verklaren aan den anderen kant.

Laten wij echter, niet ontmoedigd, trachten ons een weg te denken door deze geheimzinnige wildernis, totdat wij het daglicht langs ons pad zullen zien schijnen, want zeer zeker kunnen tegenstrijdigheden tusschen het natuurlijke en het bovennatuurlijke slechts schijnbaar zijn, niet werkelijk, indien beide waar zijn.

De eerste moeilijkheid komt voor in den tekst, aangehaald aan 't hoofd van dit artikel, waar Jezus zegt: „Ik ben de opstanding en het leven". De opstanding moet beschouwd worden als een gevolg — een grootsch gevolg — en wat de o o r z a a k ook moge zijn, moet het verstaan worden als ruimer, dieper, machtiger dan b.v. die van de zon, daar het organische veranderingen betreft in millioenen zielen, nu wachtende achter den sluier. Hoe, vragen wij, is het mogelijk voor Jezus Christus, een begrensde persoonlijkheid, den herrezen en volmaakten Mensch, om zoo wijd verdeeld en zoo'n alomtegenwoordige macht te zijn zooals aangeduid wordt in de woorden: „Opstanding en leven?"

Nu blijkt het, uit een aantal Schriftuurplaatsen, dat de Heer wil dat wij ons begrip van Hem juist op die wijze grooter maken. Leest b.v. verzen 6—13 van Afdeeling 88, Leer en Verbonden, waarin de geest van (84 : 45—6) Christus wordt gezegd te zijn „in alle dingen en door alle dingen, het licht der waarheid; „het licht en de macht van de zon, de maan, de sterren en de aarde"; „het licht dat ons verstand bezielt, het licht hetwelk de wet is, waardoor alle dingen bestuurd worden — zelfs de macht Gods."

Indien de mensch Christus kan indenken als zijnde dit alles, zal het niet moeilijk zijn te begrijpen hoe Hij de krachtadige oorzaak kan zijn achter de opstanding. Het zou echter beteekenen, dat Christus beschouwd moet worden als een oneindige macht, een macht, zich gelijk uitbreidend met het heelal, en het volmaaktste, het edelste van haar eeuwige energie.

Laten wij bovendien aannemen, dat de denkende man en vrouw van heden — de man en vrouw opgevoed om te bemerken hoe God scheidt, en hoe Hij de krachten des levens in de wereld der natuur beheerscht — juist zulk een begrip van Jezus noodig heeft — of

liever van de macht, genaamd Christus, welke Jezus bezit — om een levend, krachtig geloof te hebben in de opstanding.

Er was een tijd, wanneer het „hey presto”, bijgeloof, dat vertelde hoe de lange slaap des doods ten eind gebracht werd, algemeen heerschte, dit denkbeeld belichaamd in het blazen op een trompet, gevolgd door het zich openen der graven en de herrijzenis van de „in lakens gewikkelde dooden”, hijgende naar adem en het stof uit hun lokken schuddende! Maar wij kunnen veilig zeggen, dat niemand ooit werkelijk geloof had in zulk een denkbeeld — ten minste niet dat soort geloof dat door de Heiligen der laatste dagen verdedigd wordt; want om zulk een geloof te hebben, eischt het menschelijk verstand, dat o o r z a k e n altijd evenredig schijnen te zijn aan g e v o l g e n. Indien dit artikel zal bijdragen tot een werkelijk geloof in de opstanding, zal helpen het hoe, wanneer en wat van de opstanding uit het rijk der mysterie te halen, zoodat ons jonge volk, geoeffend als zij zijn in wetenschappelijk denken, aan deze steeds-terugkeerende gebeurtenis in onzen geestelijken vooruitgang, hetzelfde vertrouwend geloof zullen geven, hetwelk zij geven aan de steeds-terugkeerende verschijnselen der natuur, dan zal het de moeite waard geweest zijn, de „pasklaar gemaakte” begrippen te verstoren, die nog onder ons sporadisch voorkomen van de sectarische theologie.

Laat ons dan om te beginnen beschouwen die prachtige vergelijking van de opstanding, welke alreeds aangehaald is, die nu op 't oogeblik plaats grijpt over het geheele noordelijke halfrond. Niemand vindt het ongelooflijk, of zelfs vreemd; dit algemeen ontwaken van het leven der planten, die gedurende den langen winter sliepen; alleen omdat 1°. het zoo vaak daarvoor al gebeurde en 2°. bemerken wij dat de o o r z a k daarvan, n.l. de doorstraling van licht en warmte van de zon, gelijken tred houdt, met het gevolg en volkomen evenredig daarmede is.

Maar, veronderstel, dat wij nooit de terugkeer der lente gezien hadden, dat wij slechts den dood gezien hadden, die iederen herfst en winter plaats grijpt. En stelt u dan iemand voor — zelfs iemand bewerende goddelijke macht te bezitten — die verkondigt: „Ik ben de opstanding en het leven van de natuur, hij die in Mij gelooft, zal wederom het gras en de bloemen aanschouwen.”

Ziet ge nù, de oogenschijnlijke kleinheid van den man metende met de grootheid van de herboren natuur, dat wij zouden kunnen twifelen aan zijn macht om het ten uitvoer te brengen? Om een zelfde vertrouwen op te wekken in zulk een machtig ontwaken van geestelijk leven gelijk de opstanding is, moet het ook schijnbaar achter zich hebben niet enkel het gebiedend woord van den herzen Verlosser, maar ook het aanwenden van een macht even groot als het heelal — „de macht die is in alle dingen en door alle dingen, — die alle dingen het leven geeft — zelfs de macht van God, die

in den boezem der eeuwigheid is." Aan den anderen kant moeten wij niet in de dwaling vallen van de Christelijke secten in 't algemeen, voor wie God slechts een onbelichaamde geest is, want de eerste openbaring van Jezus aan onze bedeeeling des tijds was, om het menschedom te leeren, dat deze algemeene geest des levens doorweven met alle dingen, voor uitvoerende doeleinden verblijf houdt in een bepaalde Persoonlijkheid — God den Vader, die, zoover als het onze aarde betreft, een andere bepaalde Persoonlijkheid volmachtigde — Jezus Christus — welke Christus niet slechts de wereld schiep, maar zelfs het vallen van een muschje niet onopgemerkt voorbij laat gaan. Met andere woorden, deze Macht — die is „in alle dingen, door alle dingen”, die het „leven en oorzaak van alle dingen” vormt en die daarvoor de macht is die achter de opstanding staat, — deze Macht getuigt van de Christus-gedaante van den mensch Jezus. Het is datgene wat de Verlosser van Zichzelf aanhaalde toen Hij zeide: „Alle macht is Mij gegeven in den hemel of op aarde”. Het is waarschijnlijk datgene, waaronder wij Priesterschap verstaan, waarvan de volheid Godschap is. Het is Christusschap of de macht die redt, ontwikkelt, verhoogt, verheerlijkt. Terwijl nu deze twee, de Gods-macht en het Wezen dat die macht uitoefent, voor eeuwig één en onscheidbaar in Jezus zijn — wat meer is, wij kunnen wel vermoeden, dat wij als stervelingen de natuur van den Eerste slechts kunnen kennen, zooals het door den Tweede ons gegeven wordt — toch om een levend, krachtig geloof te hebben in de opstanding, is het goed zich te herinneren dat Christus niet slechts één mensch was, maar een mensch, begiftigd met universeele macht; een macht die het heelal verzadigt en alle geschapen dingen doortrilt, en die in ruime mate de oorzaak is van alle dingen (Zie Joh. 1 : 3, 4) : of om weder uit moderne openbaring aan te halen, het is, „het licht dat in alle dingen is, dat leven geeft aan alle dingen, *** de wet waardoor alle dingen geregeerd worden — zelfs de macht van God”; maar die, in haar meer begrensde of zuiver godsdienstige gedaante is: Leven — d.w.z. eeuwig leven, of „het leven dat het licht der menschen is”.
(Wordt vervolgd).

GOD IN ZIJN WERELD.

Onder bovenstaanden titel en onder het wekelijksche hoofdje „Vrije Broederschap” verscheen onlangs in het weekblad „Eenheid” mijn overzetting van een Engelsch lied:

„Als God is in Zijn hemel, een hemel duizel-ver,
In 't blauw gewelf daarboven, of op een hooge ster,
Wie dan die lijdt en liefheeft, die „alles wel” beweert?
Is God dan al daar Boven, beneden is 't verkeerd!

Is 't daar, waar God is, hemel, zijn liefd' en God één woord,
 Dan is 't, waar menschenmin heerscht, alreeds een hemeloord.
 De broedervaan omhoog dus! maakt hemelsch elk gemoed,
 Want God is in Zijn wereld waar gloeit der liefde gloed."

(E e n h e i d, 1 Feb. '23, p. 77).

Hier worden twee Godsvoorstellingen genoemd, die oogenschijnlijk tegen elkander indruischen. De eene stelt God op een bepaalde plaats in het heelal en dáár alléén; de andere verkondigt den immanenten, den in het heelal inwonenden God:

„Op bergen en in dalen,
 En overal is God!
 Waar wij ook immer dwalen,
 Of zitten, daar is God;
 Waar mijn gedachten zweven,
 Of stijgen, daar is God;
 Omlaag en hoog verheven,
 Ja, overal is God!"

Die twee voorstellingen behoeven echter niet met elkaar te strijden. Wij zeiden reeds: o o g e n s c h i j n l i j k druischen zij tegen elkander in. De Godsvoorstelling van de Heiligen der Laatste Dagen wischt alle tegenspraak uit. Zij erkent God in Zijn hemel, als in het lied:

„O mijn Vader, die daar boven
 Woont in heerlijkheid en licht”.

en erkent Hem tevens „in alle dingen en door alle dingen: het het licht der waarheid” (Leer en Verbonden 88 : 6, 12, 13). Dat licht v e r v u l t d e o n m e t e l i j k e r u i m t e en straalt uit van God, die op Zijn troon zit. Daar is zoowel de plaatselijke als de alomtegenwoordige idee.

God, de Zon van het heelal, doordringt en doortrilt alles met licht en geest. En zooals de zon, de lichtbron onzer aarde, zich op een bepaalde plaats bevindt, maar met haar stralen betrekkelijk alomtegenwoordig is, zoo is ook de Instandhouder der werelden ergens in het heelal, plaatselijk, terwijl Zijn Invloed, Zijn Geest, Zijn Licht (noem die uitstraling hoe ge ook wilt) overal aanwezig is.

„Waar zou ik heengaan voor Uwen Geest? en waar zoude ik heenvlieden voor Uw aangezicht? Zoo ik opvoer ten hemel, Gij zijt daar; of maakte ik het schimmenrijk tot mijn sponde, zie Gij zijt daar. Nam ik vleugelen des dageraads, woonde ik aan het uiterste der zee, ook daar zou Uwe hand mij leiden en Uwe rechterhand zou mij houden.” (Psalm 139 : 7—10).

God is niet enkel een heilig Geestpersonage, een heerlijk Gees-

teswezen, maar daarenboven b e l i c h a a m d, inwonend in een heiligrein, onsterfelijk, tastbaar, hemelsch lichaam. Van dien God is Jezus Christus de openbaring: een grafontstegen, letterlijk opgestaan persoon; niet slechts de som der goddelijke hoedanigheden, geesteseigenschappen en karaktertrekken, maar bovendien „het uitgedrukte beeld Zijner zelfstandigheid” (Hebr. 1 : 3). „Het hoogste sieraad der wereld, het voortreffelijkst van al wat leeft”: een Verheven Mensch!

Zoo werpen de openbaringen aan den Profeet der Laatste Bedeeling met een paar woorden een vloed van licht ook op dit voor velen zoo duistere leerstuk.

God is in Zijn hemel.

En Hij is óók in Zijn wereld.

Salt Lake City, Utah.

FRANK I. KOOYMAN

„Want gij zijt allen kinderen Gods door het geloof in Christus Jezus.

Want zoovelen als gij in Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan.”

Gal. 3 : 26, 27.

Al waren uwe zonden als scharlaken.

Tijdens een in 't openbaar gehouden voordracht over de papier-fabricatie, zeide een scheikundige tot zijn toehoorders: De ijzerhoudende kleuren veroorzaken ons altijd eenige moeite, maar wat het scharlakenrood betreft, het is onmogelijk deze kleur te verdrijven. Ziet gij deze lapjes, welke ik reeds in mijn oplossing heb gedoopt; de kleur is verbleekt, doch nog zeer rood. Als ik ze zoo lang in de oplossing liet tot de kleur volledig verwijderd was, zouden de vezels zoo ver zijn verteerd, dat ze voor ons fabrikaat onbruikbaar waren geworden. Op welke manier gebruiken wij de roode lappen dan? Wij maken er rood vloeipapier van. Wellicht hebt ge uzelve dikwijls afgevraagd: waarom heeft dit papier meestal die roode kleur? Nu, weet gij waarom? De Geest van God heeft het den profeet Jesaja niet ingegeven te zeggen: „Al waren uwe zonden blauw als de hemel, groen als olijfblad of zwart als de nacht, — maar wel: „Al waren uwe zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw, en al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol”.

Zoo verkoos de Geest Gods onder alle kleuren die eene, waarvan, trots alle middelen der techniek, de nieuwere wetenschap zegt: „zij is onoplosbaar”. Maar: „het bloed van Jezus Christus reinigt van alle zonden” (Joh. 1 : 1, 7) ook van zonden rood als scharlaken.

(Het Zoeklicht).

Aan de Heiligen in de Nederlandsch-Belgische Zending.

Mijne geliefde broeders en zusters. Na een afwezigheid van 14 jaren ben ik dankbaar, dat de gelegenheid tot mij gekomen is wederom naar dit land terug te keeren, en mijn kennismaking met de Heiligen, die toen hier waren, te hernieuwen en de vriendschap en achting van diegenen die zich sinds dien tijd bij de Kerk aangesloten hebben, te verwerven.

Ik herinner mij met vreugde de vele genoegelijke ondervindingen van mijn eerste zending en den vriendelijken geest, waarmede ik ontvangen werd door het volk en vooral de Heiligen van dit land en de liefde en eerbied, die ten dien tijde in mijn hart voor u opgroeiden, zijn met mij gebleven. Daarom was het met groote vreugde, en verwachtingen voor meerdere vreugde en zegeningen, dat ik ten tweeden male de roeping ontving om onder u te arbeiden.

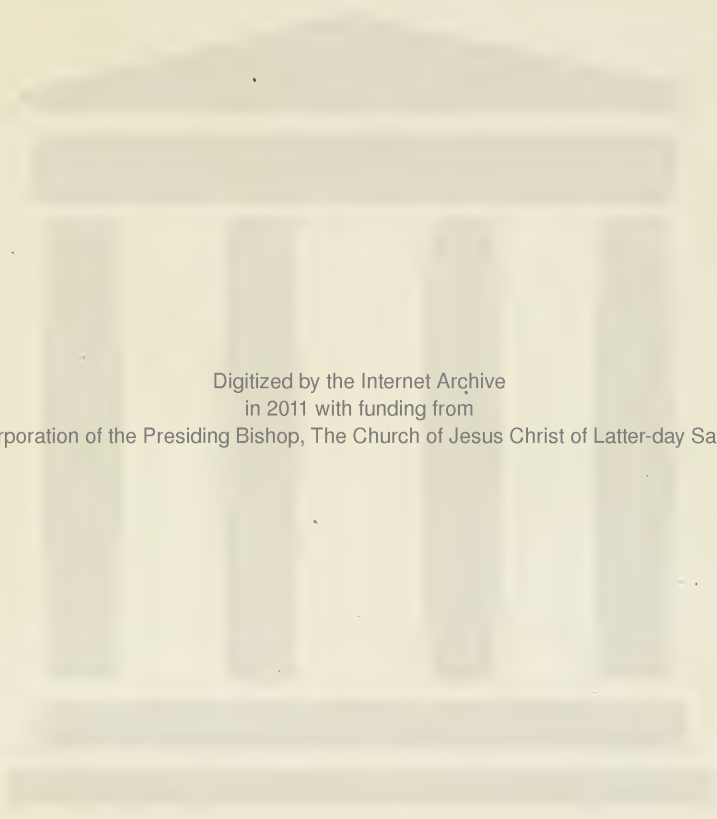
Natuurlijk is het werk des Heeren de grootste zaak ter wereld en niemand kan in betere werkzaamheden arbeidende zijn. Ik lees in Leer en Verbonden, afdeeling 16 vers 6: „En nu, zie, Ik zeg tot u, dat de zaak welke voor u van de grootste waarde zal zijn, het prediken van bekeering tot dit volk zal wezen, opdat gij zielen tot Mij moogt brengen, opdat gij met hen in het Koninkrijk van Mijnen Vader moogt rusten.” Zoo de vreugde, die ik hoop te ondervinden door het begroeten van de Heiligen in dit land, als ik mijzelve onder hen begeef, zal vermeerderd worden door de wetenschap, dat mijn krachten besteed worden aan „de zaak die van de grootste waarde is” voor een ieder lid van deze Kerk: de prediking van het woord des Heeren.

Het is mijn hoop dat vrede, eensgezindheid en goedwilligheid de levens van de Heiligen der Laatste Dagen mogen kenmerken, want daardoor zullen wij ons in den Geest des Heeren kunnen verheugen, terwijl tweedracht voortkomt uit het kwade.

Met de beste wenschen voor uw geluk van mijn familie en mijzelve, verblijf ik, uw toegenegen broeder,

CHAS. S. HYDE.

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
Corporation of the Presiding Bishop, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

FAMILIE CHARLES S. HYDE.

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: CHAS. S. HYDE

—

ASSISTENT: C. ZAPPEY

WIJSHEID OF ONWETENDHEID?

De heerlijkheid van God is intelligentie en verheerlijking bij den Vader is alleen te verkrijgen door een kennis van Zijn persoonlijkheid, Zijn eigenschappen en het plan van zaligheid, zooals het door Hem geopenbaard is, welke kennis verkregen wordt door het bestudeeren van goddelijke geschriften.

Maar hoevelen van ons oefenen zich in kennis? Steunen wij niet grootendeels op de prediking van de dienstknechten van God voor de kennis die wij ontvangen? Nochtans zegt de Heere: „Ziet, Ik zeg tot u, dat gij uwen tijd zult wijden aan het bestudeeren der Schriften”, (Leer en Verbonden 26 : 1) en verder „dat gij wijsheid zult zoeken uit de beste boeken”. Een ieder lidmaat van de Kerk zoude een gedeelte van elken dag wijden aan het systematisch bestudeeren van het Evangelie, zoodat zijn geloof niet alleen grond moge zijn op de getuigenis van den Geest, maar op een zekere en volkomen kennis van het geopenbaarde woord van God. En dit studeeren zoude gedaan worden, als het mogelijk is, in de stille morgenuren, als het verstand helder en ontvankelijk is en het de wonderbare inlichtingen behouden en vergaren kan die het van dag tot dag ontvangt uit goede boeken. Is het niet redelijk om te gelooven dat de Heere ons verantwoordelijk houdt voor de wijze waarop wij onzen tijd gebruiken gedurende ons leven? Nochtans zeggen velen „Morgen zal ik aanvangen”.

De Mexicanen hebben een woord „Manana”, hetwelk „morgen” beteekent. Het is een geliefd woord onder zekere klassen. Dingen, die vandaag een weinig vervelend zijn om te doen worden terzijde geschoven met een schouder ophalen en het gevoellooze „Manana”. Dit woord is niet in dagelijksch gebruik onder andere menschen, maar het van gelijke waarde of kracht „Morgen” is zeker geheel en al geen ongewone uitdrukking. „MORGEN” IS HET WOORD IN IEDERE TAAL, HETWELK „NIMMER” BETEEKENT. Het meent zelf-misleiding, teleurstelling, ijdelheid en gebrek aan doeleinden, zoodat de persoon, die het bestudeeren van het Evangelie op morgen verzet, zichzelf niet gereed zal vinden voor het Koninkrijk van God als hij dit leven verlaat, want de Heere heeft aan Zijn volk bekend gemaakt, dat het onmogelijk is voor een mensch in onwetendheid zalig te worden. (Leer en Verbonden

131 : 6). Zegt daarom niet tot uzelve: „ik zal op eenen anderen tijd studeeren, misschien morgen”, want als gij nu niet kunt beginnen, kunt gij het n i m m e r doen.

„Manana” is meer dan een woord, het is een ziekte. Zij vertegenwoordigt het pad van den minsten weerstand en wordt spoedig een chronische gewoonte, want de mensch kan altijd tijd vinden voor de dingen die hij w e n s c h t te doen. Zoo, als gij door studie, geloof en gebed een grootere kennis van God en Zijn wenschen aangaande uw leven verkrijgt dan een ander, die door nalatigheid niet zulk een goede vermelding verkregen heeft, zult gij in groote mate de anderen overtreffen in de toekomstige wereld.

C. S. HYDE.

Verslag van de Groningsche Conferentie.

De zeer goed geslaagde Groningsche conferentie werd 14 en 15 April gehouden.

De conferentie, welke onder leiding staat van conferentie-president Bowa de Vries, geeft alle blijken van vooruitgang en kan met recht trotsch zijn op de werkzaamheden, die door de zendelingen en leden verricht zijn in de laatste zes maanden.

Zaterdagmiddag vergaderden de zendelingen. Een gezegende bijeenkomst werd gehouden en de aanwezige zendelingen getuigden van het Laatste der Dagen Werk en zendingspresident Chas. S. Hyde onderrichtte hen, met uitgezochte woorden, de waarheden van het Evangelie en de plichten, die op de schouders van een dienstknecht van God rusten.

Dienzelfden avond 8 uur vergaderden de ambtenaren en ambtenaressen. Geopend werd door het zingen van lied 1. Gebeden door ouderling Arend Camphuizen van Leeuwarden, waarna lied 149 werd gezongen. Daarna werden de verslagen uitgebracht.

Ouderling Hendrik Landwaard, conferentie-president van Amsterdam, sprak over de plichten, die op de Heiligen der Laatste Dagen rusten.

Zendingspresident Charles S. Hyde, zeide: „Wij worden gekend door onze naasten en zij weten dat wij Heiligen der Laatste Dagen zijn en zij letten op uwe daden en verwachten iets beters van u dan van de rest van de wereld, laten wij zorgen, dat wij hen niet teleurstellen”. President Hyde spoorde de aanwezigen aan om geheel en al volgens de inzettingen van het Evangelie te leven.

Geëindigd werd met het zingen van lied 53 en ouderling John Borger van Groningen, eindigde met dankzegging.

Zondagmorgen 10 uur was de zaal geheel gevuld. Het zangkoor zong lied 181. Ouderling Hendrik Landwaard van Amsterdam, sprak het openingsgebed uit, waarna het zangkoor lied 149 zong.

Conferentie-President Bowa de Vries sprak de aanwezigen een woord van welkom toe en vergeleek de leer van het christendom met de leer van Christus en verklaarde de eerste beginselen van het Evangelie.

Ouderling Cornelius Zappey, ass.-redacteur van „De Ster”, sprak over de Godheid.

„Het nachtfloers wordt zwakker” klonk zeer schoon als slotzang, gezongen door het zangkoor. Ouderling Arend Camphuizen van Leeuwarden, eindigde met dankzegging.

De middagvergadering werd geopend door het zingen van lied 88 door het zangkoor. In deze vergadering waren wederom vele vreemdelingen. Na een woord van ouderling De Vries, spraken ouderlingen Gerrit J. Kruitbosch, conferentie-president van Rotterdam en Arend Camphuizen van Leeuwarden. De afval van het Evangelie, de kinderdoop en de herstelling in deze der laatste dagen, werden op zeer nauwkeurige wijze besproken.

Het koor gaf lied 126 ten beste en ouderling John Smeding van Groningen, zond het dankgebed op.

's Avonds 7 uur was de zaal geheel gevuld met broeders en zusters en vreemdelingen. Het koor zong lied 41. Gebeden door ouderling Henry Neerings van Arnhem. Het zangkoor zong „Evenals de zon in luister”.

De leider van deze conferentie sprak de vergaderden eenige woorden toe, waarna de president der zending, Charles S. Hyde, het woord nam en zeide dat velen vandaag dezelfde vraag stellen: „Wat is waarheid?” gelijk een Pilatus van ouds. Deze vraag behandelde president Hyde in een zeer schoone rede, aanhalende de noodzakelijkheid voor Profeten, Apostelen, Herders, Leeraars enz., en liet uitkomen dat de wereld geen kennis droeg van het werk voor de dooden, omdat zij niet in verbinding staan met God in den hemel. De heiligen ontvingen de vermaning om steeds te volharden in het Evangelie, zoodat terugkeer naar God mogelijk moge zijn.

Ouderling Hendrik Landwaard, conferentie-president van Amsterdam, toonde aan dat de bijbel niet vergeestelijkt kan of mag worden.

Ouderling Bowa de Vries sprak hierna nog eenige woorden tot afscheid en het zangkoor zong lied 179. Ouderling Fred. van Wijnen van Leeuwarden, sloot deze zoo voortreffelijk geslaagde conferentie door gebed.

Het zangkoor, onder leiding van broeder Bernardus, deed door zijn uitstekend zingen veel toe om deze conferentie zulk een groot succes te maken.

OORSPRONG VAN DE „GEREORGANISEERDE KERK” DE VRAAG VAN VERWERPING — ZALIGHEID VOOR DE DOODEN.

(Vervolg).

Wij zien dat deze mr. Briggs het grondslag uitmakende gedeelte van zijn beweerde openbaring verwerpt. In de „openbaring” leert hij de vergadering, maar h i e r zegt hij dat hij niet gelooft in het vergaderen noch naar Jackson-provincie of eenige andere plaats om bekend te zijn als plaatselijk Zion. In zijn „openbaring” onderwijst hij het van geslacht op geslacht overgaand Priesterschap, maar één van de redenen dat hij zich terugtrok van de Kerk was, dat hij niet kon gelooven in „een eenig mondstuk van God voor de Kerk”, en in een keizerlijke dynastie, welke hij, g e h e e l o n j u i s t, dacht geleerd te worden in de openbaring.

Aldus verwerpt hij zijn „openbaring”, ontkent de goddelijke zending van den Profeet Joseph Smith, en verwerpt de standaardboeken van de Kerk. Onbestendig tot het laatst, wilde deze man niet tevreden rusten in deze organisatie, waarvoor hij zulk een machtig instrument geweest was om haar in het leven te roepen.

Er is nog meer in zijn zoogenaamde „openbaring”, dat interessant is. Hij verklaart dat de Heere éénen zoude doen opstaan van het zaad van Joseph Smith, die machtig en sterk zoude zijn. Nu klaarblijkelijk meent dit niet Joseph Smith, president van die organisatie. Ik zeg dit met alle verschuldigde achting. Joseph Smith van de „Georganiseerde” Kerk verklaart dat hij n i e t de ééne machtig en sterk is en de „Gereorganiseerde Kerk” heeft hem ondersteund door resolutie in dit besluit.

De vraag van verwerping.

Wij komen nu aan de vraag van de verwerping van de Kerk. Onze vrienden vertellen ons dat de Kerk verworpen werd omreden dat zij faalde den Nauvoo-Tempel te voltooien „in den voldoende tijd toegestaan door den Heere”. Zij zeggen dat de Tempel niet voltooid was. De president van de „Reorganisatie” heeft in verband hiermede de volgende verklaring gemaakt:

„Het sousterrain was geschikt voor ingebruikneming, en het doopvont was klaar voor het gebruik. Het auditorium op de eerste verdieping was genoegzaam voltooid, zoodat de zitplaatsen ingenomen konden worden en het gebruikt kon worden voor vergader-doelinden. De trap aan de zuidzijde was gereed voor het gebruik. Het auditorium op de tweede verdieping, de trap aan de noordzijde, noch eenig ander gedeelte van het gebouw, uitgezonderd die boven genoemd zijn, waren voltooid; ofschoon de kleine kamers boven het tweede-verdieping-auditorium gebruikt werden door president Young en de Kerk-autoriteiten voor verschillende doelinden.” (Geschiedenis van de Gereorganiseerde Kerk 2 : 562).

Zijn broeder Alexander maakt een dergelijke verklaring. Als antwoord is het enkel noodig te zeggen dat het geen verschil maakte of de Tempel voltooid was of niet. De openbaring van 19 Januari 1841 behoudt voor:

„Dat wanneer Ik een gebod aan de zonen der menschen geef, een werk in Mijnen naam te doen, en deze zonen der menschen gaan met al hunne macht, en met alles dat zij hebben dit werk uit te voeren, en houden niet op ijverig te zijn, en hunne vijanden komen op hen, en verhinderen hen dat werk te volbrengen; ziet, Ik zal dat werk niet meer van de handen van deze zonen der menschen vereischen, doch hunne offers aannemen;

„En de ongerechtigheid en overtreding van Mijne heilige wetten en geboden, zal Ik op de hoofden van degenen bezoeken die Mijn werk zullen verhinderd hebben tot het derde en vierde geslacht, zoolang als zij zich niet bekeeren, en Mij haten, zegt de Heere God.

„Om deze reden heb Ik de offers aangenomen van degenen die Ik geboden heb eene stad en een huis voor Mijnen naam te bouwen, in de Provincie Jackson, Missouri, en door hunne vijanden verhinderd waren, zegt de Heere, uw God.

„En op de hoofden van dezelve zal Ik oordeel, toorn, en verontwaardiging, en geweene, en angst, en knersing der tanden, beantwoorde tot het derde en vierde geslacht zoolang zij zich niet bekeeren, en Mij haten, zegt de Heere, uw God.

„En dit stel Ik tot een voorbeeld voor u, tot uwe vertroosting aangaande al degenen wien geboden is geworden een werk te doen, en door de handen hunner vijanden en door verdrukking, verhinderd zijn geworden, zegt de Heere uw God.” (Leer en Verbonden 124 : 49—53).

Geen enkel verstandig man zal durven zeggen dat de heiligen niet verhinderd werden door hun vijanden in het bouwen van den Nauvoo-Tempel, beide voor en na het martelaarschap. Nochtans houd ik vol dat zij zeer ijverig waren in hun arbeid als de volgende aanhaling zal aanduiden, bovendien dat de Tempel voltooid was. In de Times and Seasons, deel 3, bladzijde 775, kan een hoofdartikel gevonden worden, geschreven door den Profet Joseph, waarin hij zegt:

„Dit grootsche gebouw vordert met groote snelheid; krachtige pogingen worden van iedere zijde aangewend om zijn erectie te vergemakkelijken; en alle soorten materialen worden aangevoerd.***

„Terwijl de drukke menigten aldus werkzaam zijn in hun verschillende beroepsbezigheden, volbrengende hun dagelijkschen arbeid en werkende een tiende van hun tijd, zijn anderen niet minder bereidwillig geweest in het brengen van hun tienden en consecraties voor hetzelfde groote doel. Nimmer sinds de samenstelling van de Kerk, hebben wij een grootere gewilligheid om aan de wenschen van Jehova te voldoen, een meer vuriger begeerte om den wil van God te doen; meer krachtiger pogingen aangewend of grootere opofferingen gemaakt, zien tentoonspreiden dan die er geweest zijn sedert de Heere zeide: „Laat de Tempel gebouwd worden door de tienden van Mijn volk. Het schijnt alsof de geest van onderneming, liefdadigheid en gehoorzaamheid op oud en jong gelijktijdig rustte; en broeders en zusters, jongens en meisjes en zelfs vreemden die niet aan de Kerk behoorden, verenigden met ongehoorde vrijgevigheid in het volbrengen van dit groote werk; ook kon de weduwe, in vele gevallen, niet weerhouden worden om uit haar schamel beetje haar twee of drie penningkens in te werpen.”

Dit werd geschreven in Mei 1842. Herinner den datum, want vóórdat wij klaar zijn, zal er aanleiding bestaan om er wederom naar te verwijzen.

Dit hoofdartikel onthult aan ons wat bedoeld wordt om te arbeiden met macht, en „niet op te houden ijverig te zijn.” De Heere eischte niet dat al de tijd van de Heiligen besteed zoude worden aan dat gebouw, maar een tiende — een tiende gedeelte van hun tijd of middelen. Dat is al hetgeen wat Hij van hen eischte om het gebod te volbrengen. Hetzelfde kan ook nog gevonden worden in het tweede deel van de Times and Seasons, bladzijde 567 en in deel 3, bladzijden 938—9, maar ik neem aan dat de verwijzing, die gegeven is, voldoende bewijs levert. (Wordt vervolgd).

VEILIGHEID IN HET GEBED.

DOOR Dr. GEORGE H. BRUNHALL.

Ik hoop dat mijn Vader in de hemelen mij mege zegenen met den geest van getuigenis. Ik denk somtijds dat er een neiging onder ons volk is te aarzelen om hun ondervindingen weer te geven, opdat hun woorden niet zouden worden uitgelegd (als geuit) in een geest van zelfverheerlijking. Toen ik negentien jaar was, verliet ik mijn huis in Spaansch Tjork om werk te zoeken in Tintic. Gedurende den tijd dat ik daar was, werd ik te werk gesteld bij een man, die langen tijd een vriend van mijn vader was. Zij hadden samen in Nauvoo gewerkt en in de vroegere tijden van de Kerk in deze valleien. Deze man was van het geloof afgefallen, maar niet van de vriendschap jegens mijn vader. Hij gaf mij bezigheid met uitzicht op bevordering in de toekomst en ik werkte op mijn beurt in de mijnschacht en bij de windas. Hij daalde af om met mij te spreken en wenschte mij geluk met het aantal emmers, dat ik naar boven had gezonden gedurende mijn verblijf in de schacht en eindelijk spraken wij over godsdienst. Hij was catechetisch; eerst onderzocht hij welke meening ik was toegedaan. Ik wist weinig meer dan het onderwijs van mijn vader en moeder en wat ik had gelezen uit het boek van Mormon. Langzamerhand drong hij zich in mijn vertrouwen en begon een discussie om mijn geloof te verwoesten. Hij had de wet bestudeerd. Den tweeden dag vond ik vragen, die in mijn gedachten kwamen. Op den derden dag en, tusschen twee haakjes, ik rustte terwijl hij praatte, — noodigde hij mij uit vragen te stellen — op den derden dag bevond ik dat mijn verstand naar zijn gevoelens overhelde, daar ik hem geloofde. Hij vertelde mij dat mijn vader en moeder eerlijk waren, dat wat zij mij onderwezen hadden, waar was van hun standpunt gezien; hij had dat alles meegemaakt en hij had bevonden dat hij was bedrogen en dat goede, eerlijke menschen ook waren bedrogen. En hij bracht

mij door zijn bewijsgronden, dat ik begon te zien van zijn gezichtspunt, wat ik later bevond sophisterij te zijn. Op dien tijd zei ik tot mijzelf: „Is 't mogelijk dat mijn vader en moeder bedrogen zijn?” Ik geloofde den man. Hij had mij tot zijn gevoelen overgehaald en hij was juist gereed zijn arm als een slang om mij heen te slaan en mij weg te voeren. Mijn vader en moeder hadden mij ook onderwezen: „Als gij getrouw wilt zijn en uw gebeden onderhouden, zal de Heere tot u komen als gij ooit in een moeilijke omstandigheid geraakt”; en juist op dit oogenblik zeide iets tot mij: „Als iemand wijsheid ontbreekt, laat hem deze van God vragen”. Ik zeide niets meer op dien tijd, maar dien nacht, nadat mijn werk was geëindigd, stond ik van mijn rustbed op en ging in een boschje van ceders.

Ik dacht dat ik hardop moest bidden dien nacht en ik vroeg den Heere naar dat wat ik weten moest. Den volgenden morgen ging ik naar mijn werk en mijn patroon daalde af in de schacht, juist na den eten, en begon zijn betoog met een glimlach, een overwinning verwachtede, maar in stede van mij naar zijn gevoelen overhalende, was ik versterkt en hadden wij een koninklijken strijd. Hij zeide: „Wie heeft u opgezet?” Ik veranderde en gaf mijn getuigenis aan dien man en vertelde hem wat ik wist en hij beefde in mijn tegenwoordigheid. Dat was niet de jongen, G. H. Brunhall alleen; 't was de jongen plus den geest des Heeren. Die getuigenis was aan mij gegeven op voorwaarden. Ik hoop de voorwaarden te houden. Zij heeft mij nooit verlaten. Die man kwam naar mijn vaders huis, jaren daarna, lichamelijk gebroken, een geestelijk zwakhoofdige en financiëel geen penning bezittende en, toen ik hem aanzag, kon ik slechts zeggen: „Hoe zijn de machtigen gevallen!” 't Was een openbaring aan mij met betrekking tot dat wat de Schrift bedoelt, en wat hun overkomt, die worden weggeleid door de listigheid van menschen. Daarom zou ik zijn weggeleid door de listigheid der menschen als ik niet geweten had dat er een God was en dat Hij mij kon beschermen, en dat het binnen mijn macht was om Hem te bereiken.

Ik heb dezen morgen een ondervinding opgedaan. Een man kwam op mij af toen ik met een dame sprak. Hij zeide: „Als gij tijd hebt, zou ik gaarne met u spreken.” Ik keerde mij om en schonk hem eenige oogenblikken mijn attentie en hij betaalde mij een dividend uit van geld dat ik had belegd, dat echter zoolang geleden was, dat ik het had vergeten. 't Maakte mij gelukkig, zooals goede dividenden altijd doen. Hij zeide: „Ik moet u van een vriendelijkheid vertellen, die gij jaren geleden voor mij deed, toen ik een jongen was, een jongeling, roekeloos, zorgeloos en op school kwam, en u keert tegen de gewoonte van het sigaretten rooken. Gij naamt mij dien dag onder handen; gij redeneert met mij en gij overtuigt mij. „Ik liet het na, ik werd geroepen om te presideeren over een afdeeling in Zion”. Ik wilde toen gaarne een boodschap aan al

diegenen zenden, die met mij sympathiseerden, hen, die mij liefhebben: „Wat God heeft gewrocht!” Dit is mijn dividend! een van de meest heerlijke ondervindingen van mijn leven. Moge de Heere u zegenen, mijn broeders en zusters! Weest niet bevreesd op te staan en uw getuigenis voor de wereld uit te dragen. Gij kunt slechts heldhaftig zijn als gij den Heere geloof schenkt. Dit is mijn getuigenis, in den naam van Jezus. Amen.

C. M. d. G.

Ontslagen.

Ouderlingen Royden E. Weight, Samuel R. Carpenter, Alvin S. Nelson en Ruben E. Cardwell, zijn eervol van hun werkzaamheden in de Nederlandsch-Belgische Zending ontslagen en zijn naar Zion vertrokken.

Ouderling Weight heeft gedurende zijn verblijf in Holland president Lillywhite trouw terzijde gestaan als secretaris der zending.

Ouderling Carpenter arbeidde te Delft, Amsterdam en Utrecht en was president over de Arnhemsche conferentie.

Ouderling Nelson vervulde het ambt van conferentie-president over de Luiksche conferentie te België, gedurende zijn verblijf in het zendingsveld.

Ouderling Cardwell was werkzaam in Amsterdam en Den Haag.

Naar Zion vertrokken.

President en zuster John P. Lillywhite en kinderen zijn per s.s. „Majestic” naar Zion teruggekeerd na bijna 33 maanden over de Nederlandsch-Belgische zending gepresideerd te hebben.

Aangekomen.

Uit Zion zijn aangekomen broeder en zuster Charles S. Hyde en kinderen. Alzoo ouderling Harold B. Taylor.

Broeder Hyde is door het Eerste Presidentschap van de Kerk gezonden als opvolger van president John P. Lillywhite en presideert nu over de Nederlandsch-Belgische Zending.

Zuster Lanora Z. Hyde heeft zuster Lillian Lillywhite vervangen als moeder voor de zendelingen in de Nederlandsch-Belgische Zending en ook als presidente der Zusters-hulpverenigingen in de zending.

INHOUD.

De dag der dooden . . .	blz. 125	Verslag van de Groningsche Conferentie	blz. 134
Een moderne studie van de opstanding	„ 126	Oorsprong van de „Gereorganiseerde Kerk”	„ 136
God in zijn wereld	„ 129	Veiligheid in het gebed	„ 138
Al waren uwe zonden als scharlaken	„ 131	Ontslagen	„ 140
Aan de Heiligen in de Ned.-Belgische Zending	„ 132	Naar Zion vertrokken	„ 140
Wijsheid of Onwetendheid?	„ 133	Aangekomen	„ 140